ABDUL RAHIM KALANDARI MUSTAN

lwn.

PP

MAHKAMAH RAYUAN, KUALA LUMPUR
MOKHTAR SIDIN HMR
ALAUDDIN MOHD SHERIFF HMR
ABDUL AZIZ MOHAMAD HMR
[RAYUAN JENAYAH NO: P-05-51-97]
20 OGOS 2003

UNDANG-UNDANG JENAYAH: *Akta Dadah Berbahaya 1952 - Seksyen 39(B)(2) - Kesalahan mengedar dadah berbahaya 39,105g ganja - Rayuan tertuduh terhadap hukuman mati mandatori - Hakim bicara mendapati tertuduh bersalah atas anggapan pengedaran di bawah s. 37(da) selepas membangkitkan anggapan pemilikan dan pengetahuan di bawah s. 37(d) - Sama ada hakim bicara tersalah arah - Sama ada anggapan atas anggapan tidak boleh dibangkitkan untuk membuktikan kesalahan - Sama ada milikan sahaja yang telah dibuktikan menerusi anggapan di bawah s. 37(d) - Sama ada tertuduh bersalah di bawah s. 6 yang boleh dihukum di bawah s. 39A(2)*

Perayu didapati bersalah mengedar dadah berbahaya iaitu ganja seberat 39,105g dan dikenakan hukuman mati mandatori di bawah s. 39(B)(2) Akta Dadah Berbahaya 1952 ('Akta'). Maka rayuan perayu ini.

Isunya, di antara lain, ialah sama ada yang arif hakim tersalah arah apabila beliau bergantung kepada anggapan pemilikan dan pengetahuan di bawah s. 37(d) Akta untuk membangkitkan anggapan pengedaran di bawah s. 37(da) Akta.

Diputuskan:
Oleh Alauddin Mohd Sheriff HMR

[1] Di dalam kes *Muhammed Hassan v. PP*, Mahkamah Persekutuan dengan jelasnya memutuskan bahawa anggapan-anggapan di bawah s. 37(d) dan s. 37(da) Akta tidak boleh dipakai satu demi satu bagi membolehkan seseorang itu didapati bersalah atas kesalahan mengedar dadah. Apabila anggapan di bawah s. 37(d) sudah digunakan, maka adalah menjadi tanggungjawab pendakwa untuk membuktikan 'pengedaran' melalui keterangan langsung. Sebaliknya, apabila pendakwa telah berjaya membuktikan seseorang itu mempunyai 'milikan' tanpa menggunakan

anggapan di bawah s. 37(d) dan berat dadah tersebut adalah lebih dari yang dihadkan, maka anggapan 'pengedaran' di bawah s. 37(da) boleh digunakan. (ms 589 d & 590 c)

[2] Yang arif hakim tidak membuat suatu 'finding' positif mengenai fakta milikan terhadap perayu tetapi beliau hanya bergantung kepada anggapan di bawah s. 37(d) Akta. Maka, yang arif hakim telah membuat satu kesalahan dari segi undang-undang apabila beliau menggunakan anggapan di bawah s. 37(d) dan seterusnya anggapan di bawah s. 37(da) Akta bagi mendapati perayu bersalah. Namun demikian, elemen 'milikan' menerusi anggapan di bawah s. 37(d) telah dibuktikan. Memandangkan berat dadah berkenaan ialah 39,105 gram, maka perayu bersalah atas kesalahan memiliki dadah berbahaya di bawah s. 6 Akta yang boleh dihukum di bawah s. 39A(2) Akta. (ms 590 g & 591 a)

[Perayu di sabit di bawah s. 6 Akta dan di hukum penjara selama 18 tahun & 10 kali sebatan di bawah s. 39A(2) Akta.]

Case(s) referred to:
Barlow v. PP [1986] 2 MLJ 104 ***(dirujuk)***
Junaidi Abdullah v. PP [1993] 4 CLJ 201 SC ***(dirujuk)***
Muhamed Hassan v. PP [1998] 2 CLJ 170 FC ***(diikuti)***
PP v. Johari Abdul Kadir [1987] 2 CLJ 66; [1987] CLJ (Rep) 889 HC ***(dirujuk)***
PP v. Lim Kin Ann [1988] 1 MLJ 401 ***(dirujuk)***
PP v. Rosyatimah Neza [1989] 1 CLJ 481; [1989] 2 CLJ (Rep) 364 HC ***(dirujuk)***
PP v. Salleh Saad [1983] 2 MLJ 164 ***(dirujuk)***
PP v. Tan Chye Joo & Anor [1989] 2 MLJ 253 ***(dirujuk)***
PP v. Tan Seow Chuan [1985] 1 MLJ 318 ***(dirujuk)***

Perundangan yang dirujuk:
Dangerous Drugs Act 1952, ss. 6, 37A, 37(d), (da), 39A(2), 39B(2)

Bagi pihak perayu - Karpal Singh (Jagdeep Singh Deo); T/n Karpal Singh & Co
Bagi pihak PP - Kamal Baharin Omar

[Rayuan daripada Mahkamah Tinggi, Pulau Pinang; Jenayah No: 45-3-1997]

Dilaporkan oleh Usha Thiagarajah

PENGHAKIMAN

Alauddin Mohd Sheriff HMR:
Pertuduhan terhadap perayu adalah seperti berikut:

> Bahawa kamu pada 4 hb Julai, 1996 jam lebih kurang 8.15 pagi di rumah No. 6, Tingkat Mas, Green Lane, dalam daerah Timur Laut, dalam negeri Pulau Pinang didapati ada mengedar dadah berbahaya iaitu ganja seberat 39,105 gram dan kamu telah melakukan kesalahan yang boleh dihukum di bawah seksyen 39B(2) Akta Dadah Berbahaya 1952.

Di akhir perbicaraan Yang Arif Hakim membuat kesimpulan bahawa perayu telah tidak berjaya membangkitkan apa-apa keraguan yang munasabah terhadap kes pendakwaan. Perayu juga gagal menyangkal anggapan-anggapan yang berbangkit atas imbangan kemungkinan. Justeru perayu didapati bersalah seperti pertuduhan dan beliau disabitkan dan dikenakan hukuman mati mandatori di bawah s. 39B(2) Akta Dadah Berbahaya 1952.

Di akhir rayuannya di mahkamah ini, mahkamah telah mengenepikan sabitan dan hukuman di bawah s. 39B(2) dan menggantikannya dengan satu sabitan di bawah s. 6 Akta Dadah Berbahaya 1952 yang boleh dihukum di bawah s. 39A(2) Akta yang sama di mana satu hukuman penjara selama 18 tahun dan 10 sebatan rotan dikenakan. Perayu sekarang merayu kepada Mahkamah Persekutuan terhadap keputusan mahkamah ini yang tidak memberi satu perintah perlepasan dan pembebasan terhadap perayu.

Fakta-Fakta Kes

Sebelum kami mempertimbangkan rayuan perayu eloklah disebut di sini secara ringkas mengenai fakta-fakta kes.

Pada 4 Julai 1996 lebihkurang jam 8.15 pagi Ketua Inspektor Teoh (PW4) mengetuai satu pasukan polis membuat serbuan di No. 6, Tingkat Mas, Green Lane, Pulau Pinang. Beliau membahagikan anggota-anggotanya kepada dua pasukan. Satu pasukan mengawal di bahagian belakang rumah. Satu pasukan lagi yang diketuai oleh PW4 sendiri, memanjat pintu pagar dan masuk ke kawasan rumah itu dari bahagian hadapan. Pintu gril dan pintu papan hadapan rumah didapati berkunci. PW4 mengetuk pintu dan pintu dibuka oleh perayu yang ketika itu hanya memakai sehelai tuala. PW4 mengenalkan dirinya sebagai pegawai polis. Pada masa itu PW4 nampak seorang perempuan (PW6) lari ke arah bilik mandi. PW7 mengekori PW6 dan membawanya ke ruang tamu. PW4 memeriksa kad pengenalan perayu dan passport Indonesia kepunyaan PW6. PW4 membuat pemeriksaan di bahagian dapur di tingkat bawah. Beliau menemui satu alat penimbang jenis 'Kwonnie' dan satu bungkusan plastik yang mengandungi dua gulung tape pelekat dan satu bungkusan yang mengandungi plastik-plastik kosong berbagai saiz. Barang-barang itu dijumpai di dalam cabinet di bahagian dapur. Selepas itu PW4 bertanya perayu "dimana kamu simpan dadah?" Tertuduh menjawab "Di tingkat atas".

PW4 mengarahkan perayu membawa pasukan polis ke tingkat atas. Mereka semua, termasuk PW6, naik ke tingkat atas. Perayu membawa mereka ke bilik hadapan di tingkat atas rumah itu (bilik No. 1). Pintu bilik itu terbuka sedikit dan kuncinya tergantung di lubang kunci. Di dalam bilik itu perayu tunjuk ke arah almari solek dan almari dinding. Almari solek itu terletak di hadapan

almari dinding. Atas arahan PW4, PW7 menolak almari solek itu. Selepas itu PW4 membuka pintu almari dinding yang tertutup. Terdapat dua beg plastik berjalur yang mengandungi daun-daun ganja yang menjadi perkara (subject) pertuduhan itu. Selepas itu perayu dan PW6 digari. Selepas pegawai penyiasat (PW11) pergi ke rumah itu dan selesai membuat siasatan dan mengambil gambar, perayu, PW6, dua beg mengandungi ganja itu dan barang-barang lain yang dirampas di bawa balik ke balai polis.

Alasan-Alasan Rayuan

Dihadapan mahkamah ini, Encik Karpal Singh, peguam bijaksana yang mewakili perayu mencabar penghakiman Yang Arif Hakim atas beberapa alasan. Antaranya ialah:

(1) Yang Arif Hakim adalah salah di dalam memutuskan bahawa perayu tidak berada di bawah tahanan apabila beliau menjawab SP4 dan mengambilkira fakta bahawa tiada amaran statutori di bawah s. 37A Akta Dadah Berbahaya 1952 diberikan kepada perayu, jawapan (percakapan) yang dikatakan diberi oleh perayu adalah tidak boleh diterima masuk di sisi undang-undang sebagai keterangan.

(2) Berdasarkan fakta-fakta dan keadaan-keadaan kes, Yang Arif Hakim adalah salah di dalam memutuskan bahawa perayu mempunyai milikan eksklusif bilik di dalam rumah yang berkenaan di mana barang-barang salah telah dijumpai.

(3) Yang Arif Hakim telah tersalah arah dirinya dalam undang-undang apabila gagal merekodkan alasan-alasan beliau dalam memanggil perayu untuk memasuki pembelaan beliau. Kegagalan Yang Arif untuk menyatakan pendapat-pendapat beliau di akhir kes pendakwa telah mengakibatkan satu ketidakadilan.

(4) Yang Arif Hakim telah tersalah arah dirinya dengan serius apabila beliau bergantung kepada anggapan pemilikan dan pengetahuan dan juga berat dadah yang terbabit untuk membangkitkan anggapan pengedaran.

Pendapat Mahkamah

Bagi mempertimbangkan alasan pertama kami ingin merujuk kepada alasan penghakiman Yang Arif Hakim mengenai perkara ini. Bermula dari halaman 195 (Rekod Rayuan) adalah jelas bahawa sebelum menerima jawapan Perayu yang diberi kepada PW4 Yang Arif Hakim itu telah mengadakan perbicaraan dalam perbicaraan. Di akhir perbicaraan dalam perbicaraan setelah beliau mendengar keterangan-keterangan yang dikemukakan oleh kedua-dua pihak barulah beliau memutuskan untuk menerima jawapan tersebut sebagai keterangan

di bawah s. 37A Akta Dadah Berbahaya 1952. Kami merasakan tidak perlu untuk menyebut satu persatu mengenai alasan-alasan yang diberi oleh Yang Arif Hakim bagi menerima jawapan perayu sebagai keterangan di bawah s. 37A. Memadai jika kami katakan bahawa kami berpuas hati dengan alasan-alasan Yang Arif Hakim itu yang terdapat di halaman 195 hingga 198 Rekod Rayuan. Kami juga berpendapat bahawa keputusannya menerima jawapan perayu sebagai keterangan di bawah s. 37A adalah betul berdasarkan alasan-alasannya.

Persoalan seterusnya ialah samada satu amaran di bawah seksyen yang sama perlu diberi sebelum jawapan perayu boleh diterima sebagai keterangan di bawah s. 37A. Pendakwa mengakui bahawa mereka tidak ada memberi amaran.

Persoalan ini telah dibincangkan oleh Yang Arif Hakim dengan panjang lebar dalam penghakimannya di halaman 198 hingga 204 Rekod Rayuan. Yang Arif Hakim itu amat berhati-hati dalam menentukan perkara ini. Beliau menyingkap kembali otoriti-otoriti yang telah diputuskan berkenaan perkara ini dan membuat penganalisaan yang rapi terhadapnya. Di antara otoriti-otoriti yang dirujuk oleh Yang Arif Hakim itu ialah:

(i) *Public Prosecutor v. Salleh bin Saad* [1983] 2 MLJ 164

(ii) *Public Prosecutor v. Lim Kin Ann* [1988] 1 MLJ 401

(iii) *Public Prosecutor v. Tan Chye Joo & Anor* [1989] 2 MLJ 253

(iv) *Barlow v. Public Prosecutor* [1986] 2 MLJ 104

(v) *Public Prosecutor v. Tan Seow Chuan* [1985] 1 MLJ 318

(vi) *Public Prosecutor v. Rosyatimah bt Neza* [1989] 1 CLJ 481; [1989] 2 CLJ (Rep) 364

(vii) *Public Prosecutor v. Johari bin Abdul Kadir* [1987] 2 CLJ 66; [1987] CLJ (Rep) 889.

Justeru beliau menyatakan (lihat halaman 203):

> Kes-kes ini tidak dapat di "reconciled". Walau bagaimanapun saya berpendapat bahawa penggunaan kata-kata 'actual arrest' dan 'constructive arrest' adalah 'unfortunate'. Undang-undang cuma menyebut 'arrest' (tangkapan). Apa yang jelas ialah samada tangkapan telah berlaku atau tidak terletak kepada keadaan sesuatu kes.

Seterusnya di halaman 204, Yang Arif Hakim itu menyatakan:

> Dalam kes ini apa yang berlaku sebelum percakapan itu ialah bahawa polis masuk ke dalam rumah, periksa kad pengenalan Tertuduh, memeriksa dan menjumpai alat penimbang dan bungkusan-bungkusan plastik kosong berbagai saiz. Dadah yang semestinya menjadi bahan yang dicari belum ditemui.
>
> Ertinya asas untuk membuat penangkapan pun belum ada. Seterusnya, hanya setelah dadah itu ditemui barulah tertuduh digari.
>
> Dalam keadaan ini, penghakiman saya ialah bahawa penangkapan hanya dilakukan semasa tertuduh digari. Jadi, jawapan tertuduh itu dibuat sebelum dia ditangkap. Oleh itu amaran tidaklah perlu diberi.

Setelah dipertimbangkan alasan-alasan yang diberi oleh Yang Arif Hakim itu kami berpendapat adalah tidak salah bagi beliau memutuskan sedemikian.

Beralih kepada alasan kedua yang dibangkitkan oleh perayu, Yang Arif Hakim itu telah menyatakan dalam penghakimannya sebab-sebab mengapa beliau memutuskan bahawa perayu mempunyai kawalan eksklusif ke atas rumah itu pada masa berkenaan.

Antara alasan-alasan beliau ialah rumah tersebut telah disewa oleh perayu dari PW8 mulai bulan November 1995. Tiap-tiap bulan perayu membayar sewanya sebanyak RM800 sebulan. PW8 memberi kunci rumah itu kepada perayu tetapi menyimpan satu kunci gate dan pintu hadapan. Semenjak rumah itu disewa kepada perayu, PW8 tidak pernah masuk ke rumah itu. Keterangan PW8 ini disokong oleh keterangan anaknya, PW9.

PW6, rakan wanita perayu juga ada memberi keterangan. Beliau menyatakan beliau pernah dua kali pergi ke rumah perayu sebelum itu tetapi beliau tidak bermalam di situ. Beliau juga tidak pernah naik ke tingkat atas. Kali terakhir beliau pergi di situ beliau ada tidur di ruang tamu bersama-sama perayu. Dia tidak naik ke tingkat atas. Pada hari kejadian di mana PW4 dan anggota-anggotanya menyerbu rumah itu tiada sesiapa lain yang berada di rumah itu melainkan perayu dan PW6. Tujuh resit pembayaran sewa yang ditemui semuanya atas nama perayu. Anak-anak kunci yang dirampas oleh PW4 di rumah tersebut boleh membuka pintu grill dan pintu kayu hadapan. Kunci-kunci ini diuji oleh PW11 (pegawai penyiasat) pada 5 Julai 1996 iaitu sehari selepas perayu dituduh.

Pada 11 Julai 1996 PW11 mengambil dua anak kunci daripada PW9 (anak tuan rumah). Satu daripadanya boleh buka mangga pagar. Yang satu lagi tidak boleh buka pintu grill. PW9 juga menyerahkan satu anak kunci lagi yang diterima dari PW8. Anak kunci itu ialah untuk pintu kayu. Tetapi apabila dicuba ia tidak boleh membuka pintu kayu itu. Dengan kata lain, kunci yang berada dalam simpanan PW8 sudah tidak boleh membuka pintu rumah itu manakala kunci-kunci yang dirampas di rumah tersebut semasa serbuan dibuat boleh membuka pintu rumah itu. Yang Arif Hakim membuat andaian bahawa kunci-kunci tersebut telah ditukar ganti oleh perayu.

Berdasarkan fakta-fakta inilah maka yang Arif Hakim itu berpendapat (di halaman 210):

> ..., saya berpuashati melampaui keraguan yang munasabah bahawa Tertuduh mempunyai kawalan eksklusif ke atas rumah itu pada masa berkenaan. Dalam keadaan kes ini saya berpuashati melampaui keraguan yang munasabah bahawa Tertuduh mempunyai jagaan dan kawalan ('custody and control') kedua-dua beg yang mengandungi dadah itu dan oleh itu anggapan (d) seksyen 37 Akta Dadah Berbahaya 1952 berbangkit.

Berdasarkan alasan-alasan yang telah beliau huraikan di atas pada hemat kami keputusan beliau adalah betul dan munasabah mengenai perkara ini.

Sekarang kami beralih kepada alasan ketiga. Di bawah alasan ini Yang Arif Hakim itu dikatakan tersalah arah dirinya (misdirected) dalam undang-undang apabila beliau gagal merekodkan alasan-alasan beliau dalam memanggil perayu untuk memasuki pembelaan beliau. Kegagalan Yang Arif ini telah melibatkan ketidakadilan kepada perayu.

Persoalannya sekarang ialah, apakah ianya menjadi satu keperluan kepada Yang Arif Hakim itu bagi mencatat atau merekodkan alasan-alasan beliau sebelum memanggil perayu untuk memasuki pembelaannya.

Mengenai perkara ini Yang Arif Hakim itu dalam penghakimannya (di halaman 211 Rekod Rayuan) ada menyatakan demikian:

> ..., berdasarkan keseluruhan keterangan dalam kes ini, setakat ini, saya berpuashati melampaui keraguan yang munasabah bahawa Tertuduh mempunyai kawalan dan jagaan beg-beg itu yang membangkitkan anggapan milikan (possession) terhadapnya.
>
> Dalam keadaan ini saya berpuashati bahawa Pendakwaan telah berjaya membuktikan melampaui keraguan yang munasabah pertuduhan terhadap Tertuduh. Maka saya memanggilnya membela diri.

Untuk membuat suatu keputusan seperti di atas, kami percaya bahawa yang Arif Hakim itu mestilah mempertimbangkan keseluruhan keterangan yang dikemukakan oleh pihak pendakwa yang telah diuji semasa pemeriksaan balas atas dasar melampaui keraguan munasabah. Kegagalan atau peninggalan Yang Arif Hakim itu untuk merekodkan alasan-alasannya tentang mengapa beliau memanggil perayu untuk membela diri adalah tidak mencukupi dengan sendirinya untuk membenarkan rayuan ini.

Bagi menyokong pendapat ini ingin kami merujuk kepada keputusan Mahkamah Agung (ketika itu) dalam kes *Junaidi bin Abdullah v. PP* [1993] 4 CLJ 201 di mana mahkamah tersebut manyatakan:

> In our opinion, there is also no statutory provision requiring a judge sitting alone to expressly record his reason before calling the accused to enter his defence ... But as a matter of practice, where there is a particular reason for doing so, such as where there is a submission of no case to answer has been made in a complex case, or where the accused is called to enter a defence on a lesser or alternative charge, judges do sometimes give their reasons
>
> ... By calling an accused to enter his defence, it should be assumed that the trial judge must on evaluation of the evidence, have been satisfied that the prosecution had, at that stage of the trial, established a *prima facie* case, which, if unrebutted, would warrant a conviction of the accused. To arrive at such conclusion, it is inherent that the judge must consider all the evidence adduced by the prosecution as tested in cross-examination, on a *prima facie* basis.

Nyata dari keputusan Mahkamah Agung di atas bahawa di dalam rayuan di hadapan mahkamah ini, Yang Arif Hakim itu telahpun memenuhi kewajipannya mengikut amalan biasa apabila beliau memanggil perayu untuk membela dirinya.

Bagi alasan keempat, peguam bijaksana bagi pihak perayu menyatakan bahawa dengan bergantung kepada anggapan pemilikan dan pengetahuan (s. 37(d)) dan juga berat dadah yang terbabit (s. 37(da)) untuk membangkitkan anggapan pengedaran, yang Arif Hakim bijaksana itu telah tersalah arah dirinya dengan serius, di mana ini telah mengakibatkan satu ketidakadilan.

Dalam memutuskan bahawa perayu mempunyai milikan dadah tersebut, yang Arif Hakim itu dalam penghakimannya menyatakan (di halaman 210):

> Dalam keadaan kes ini saya berpuashati melampaui keraguan yang munasabah bahawa Tertuduh mempunyai jagaan dan kawalan ("custody and control") kedua-dua beg yang mengandungi dadah itu dan oleh itu anggapan (d) seksyen 37 Akta Dadah Berbahaya 1992 berbangkit.

Dari petikan di atas jelas bagi kami bahawa Yang Arif Hakim itu telah bergantung kepada anggapan di bawah s. 37(d) bagi memutuskan perayu mempunyai milikan terhadap dadah tersebut.

Di perenggan seterusnya Yang Arif Hakim itu menyatakan:

> Tidak terdapat sedikit keraguan pun bahawa daun-daun kering yang ditemui itu adalah Cannabis seperti yang ditakrifkan oleh Akta itu dan beratnya ialah 39,105 gram. Oleh itu anggapan di bawah perenggan (da) terpakai.

Sekali lagi jelas bagi kami bahawa dalam mencapai keputusan bahawa perayu terlibat dengan pengedaran dadah itu yang Arif Hakim itu telah bergantung kepada anggapan di bawah s. 37(da). Di bawah s. 37(da) Akta Dadah Berbahaya, sesiapa yang memiliki 200 gm atau lebih dadah 'Cannabis' adalah dianggap terlibat dalam pengedaran dadah tersebut. Dalam rayuan ini 'Cannabis' yang didapati dalam milikan perayu ialah seberat 39,105 gram iaitu beberapa kali ganda jauh lebih berat daripada had yang ditetapkan.

Di dalam kes *Muhammed bin Hassan v. Public Prosecutor* [1998] 2 CLJ 170, Mahkamah Persekutuan dengan jelasnya memutuskan bahawa anggapan-anggapan di bawah s. 37(d) dan 37(da) tidak boleh dipakai satu demi satu bagi membolehkan seseorang itu didapati bersalah atas kesalahan mengedar dadah. Di dalam kes itu Mahkamah Persekutuan menyatakan:

> To come to the presumptions of possession and knowledge under s. 37(d) of the Act, one need only to arrive at a finding of having had 'in custody or under ... control anything whatsoever containing' the drug whereas to arrive at the presumption of 'trafficking' under s. 37(da), a finding of being 'in possession' of the drug is necessary. It would therefore be unduly harsh and oppressive to construe the automatic application of presumption upon presumption. Such a construction ought to be adopted only if, upon the wordings of the two subsections, such an intention of the Parliament is clear, which here is not. Therefore, to constitute 'possession' under s. 37(da) of the Act, so as to be capable of forming one of the ingredients thereunder giving rise to the presumption of trafficking, there must be an express affirmative finding, not only a legal presumption, of possession as understood in criminal law, based on evidence. The word 'found' in s. 37(d) must bear the same meaning as the word 'found' in s. 37(da). Both require evidential materials in attaining proof thereof and are different from the word 'deemed' employed in s. 37(d).
>
> Moreover, to read the presumption of possession provided in s. 37(d) into s. 37(da) so as to invoke against an accused a further presumption of trafficking would not only be ascribing to the phrase 'found in possession' in s. 37(da) a meaning wider than it ordinarily bears but would also be against

the established principles of construction of penal statutes and unduly harsh and oppressive against the accused. Any ambiguity in s. 37(da) should be resolved in favour of the accused by placing the burden of proving possession of the substances involved on the prosecution. The trial judge had therefore erred in law by using the presumption of possession under s. 37(d) of the Act to invoke the presumption of trafficking under s. 37(da) thereof.

Adalah jelas dari keputusan di atas bahawa apabila seseorang dianggap memiliki apa-apa dadah berbahaya di bawah s. 37(d) maka anggapan di bawah s. 37(da) tidak boleh dipergunakan bagi tujuan mendapati orang itu juga bersalah dengan kesalahan pengedaran. Dengan kata lain apabila anggapan di bawah s. 37(d) sudah digunakan maka adalah menjadi tanggungjawab pendakwa untuk membuktikan 'pengedaran' melalui keterangan langsung (direct evidence). Sebaliknya, apabila pendakwa telah berjaya membuktikan seseorang itu mempunyai milikan sebenarnya yakni mempunyai jagaan dan kawalan ('custody and control') dadah tersebut tanpa menggunakan anggapan di bawah s. 37(d) dan berat dadah tersebut adalah lebih dari yang dihadkan maka anggapan 'pengedaran' di bawah s. 37(da) bolehlah digunakan.

Berdasarkan kepada keputusan *Muhammed bin Hassan* di atas adalah jelas dalam rayuan ini bahawa Yang Arif Hakim itu membuat satu kesalahan di segi undang-undang apabila beliau menggunakan anggapan-anggapan di bawah s. 37(d) dan 37(da) Akta tersebut bagi mendapati perayu bersalah dengan kesalahan 'pengedaran'.

Yang bijaksana Timbalan Pendakwa Raya di dalam rayuan ini menggesa mahkamah ini mengambilkira keterangan keseluruhannya. Beliau menghujahkan bahawa di dalam rayuan ini terdapat keterangan bahawa perayu mempunyai milikan tentang dadah yang dijumpai. Yang Arif Hakim itu sendiri telah memutuskan mengenai perkara ini.

Walau bagaimanapun Yang Arif Hakim itu tidak pula membuat suatu 'finding' secara 'positif (seperti yang dimaksudkan dalam kes *Muhammed b. Hassan*) mengenai fakta milikan terhadap perayu tetapi beliau hanya bergantung kepada anggapan di bawah s. 37(d). Dalam keadaan ini seperti yang telah kami nyatakan di awal tadi adalah salah bagi Yang Arif Hakim itu mendapati perayu bersalah 'mengedar' dadah itu dengan menggunakan anggapan di bawah s. 37(da).

Dari keterangan dalam rayuan ini kami bersetuju dengan Yang Arif Hakim itu bahawa pendakwa telah berjaya membuktikan elemen 'milikan' menerusi anggapan di bawah s. 37(d). Memandangkan bahawa dadah itu ialah ganja seberat 39,105 gm kami mendapati perayu bersalah atas kesalahan memiliki dadah tersebut di bawah s. 6 Akta Dadah Berbahaya yang boleh dihukum di bawah s. 39A(2) Akta yang sama.

Mahkamah ini menjatuhkan hukuman penjara selama 18 tahun mulai dari tarikh perayu ditangkap dan 10 kali sebatan terhadap perayu. Kami percaya hukuman ini adalah berpatutan dan munasabah berdasarkan fakta-fakta kes ini.